

Какве су то посебне страсти у српском бићу које надјачавају интерес за целину?

Фудбалска утакмица између Србије и Естоније одиграна је 8. 10 2010. у Београду. Није то била пријатељска утакмица већ квалификација за европски шампионат. Важан меч. Утакмица је одиграна пред више хиљада српских навијача. И шта се догодило? Свако разуман би очекивао да домаћи навијачи здушно бодре и храбре домаће играче, репрезентативце Србије. Али, слика је била запањујуће другачија. Део навијача је звиждао кад год би фудбал био у рукама голмана Владимира Стојковића. Други део публике је подржавао голмана наше репрезентације. У таквој атмосфери ниједан човек са патриотским емоцијама не би могао да буде концентрисан, а мотивација борбе за успех нужно опада.

Утакмицу су навијачи искористили и за скандирање против председника ФСС „Толе, лопове“, „Толе смраду, иди на параду“ (хомосексуалаца – прим. аутора). На северној трибини је освануо транспарент „Клео никад за Србију“ (бразилски фудбалер који је примио држављанство Србије).

Ове призоре је могао свако да види ко је био поред малих екрана, а медијски извештаји са утакмице су забележили ове, најблаже речено, необичне појаве на утакмици српске репрезентације. О чему се ту ради?

Голман репрезентације Владимир Стојковић био је изложен салви звиждука од навијача Црвене звезде због преласка у Партизан. Клео је такође одбачен као потенцијални репрезентативац од истих навијача. Није овде од кључног значаја што су Звездени навијачи били против свог бившег голмана или Клеа. Слично би, по свој прилици, било и да су клупске боје и личности биле обрнуте. Ни партизановци не би реаговали мирније и толерантније. Поента је у следећем: ови навијачи су, понети *страстима клупских боја*, погазили интерес и бригу за

националну

репрезентацију. Било им је важније да звижде нашем играчу него да га бодре, да нашег

Српске фудбалске антинационалне страсти

Пише: Зоран Аврамовић
субота, 09 октобар 2010 15:20

играча деконцентришу а мирно прате противничке играче. Страсти су толико јаке у нашем национу да и у тој „најважнијој споредној ствари“, фудбалу, клубаштво издигну изнад националне победе. Апсурно, али истинито: они су у ствари желели да Србија изгуби! Дошли су на стадион да скандирају против неких људи који представљају српски национални фудбал и да буду поражени.

Разумно понашање би сугерисало да се критике и незадовољства оставе после утакмице, за време када се утакмица заврши. Национални успех у фудбалу захтева да се међусобни сукоби оставе по страни, док утакмица траје. Али, не! Срби смо ми. Страсти партикуларног избијају на свим пољима: од политике до спорта. Па, узмимо огледало. Окренимо се образовању и васпитању. То је једина нада да се овај чудовишни коров саморазарања интереса целине исплеви.